

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

СВІТ НАРОДИВСЯ ДЛЯ МЕНЕ

УКРАЇНСЬКА «КНИГА ВЕЛЕСА» ПРО ТВОРЕННЯ СВІТУ

У давній українській книзі, написаній на дерев'яних дощечках, яку назвали «Книгою Велеса», розповідається, що невидимий простір, з якого з'явилося життя, у наших далеких предків називався Навою. Нава — вічна і безмежна, а посеред неї Дажбог (Бог-Творець) таємно уклав Праву — закон, за яким створений світ. А Правда у нашому земному світі — відображення цього закону в житті людей.

Ява — це наш земний світ, у якому все змінюється, все відмирає і народжується знову. У Яві є пори року, в ній є час, який відлічує життя людей, рослин і тварин. Завершивши земне життя, всі істоти й людські душі знову повертаються в Наву.

У книзі сказано: Дажбог створив яйце, що є зорею-сонцем, яке світить нам у темряві, і в тій темряві повісив нашу землю. А зорі, які ясно сіяють на небі, є душами наших пращурів, що живуть в Ірію.

Є СВІТ ВЕЛИКИЙ, Є ЩЕ Й СИНЄ МОРЕ

Українська колядка

Є світ великий, є ще й синє море,
на тих синіх морях росте чемерушка,
на тій чемерушці три голуби сидять,
три голуби сидять та радочку радять.
Один голуб каже:
— Я ся пуцу в море.
Другий голуб каже:
— Винесу пісочку.
Третій голуб каже:
— Я його розсію,
я його розсію на чотири частки:

першая часточка — світаннячко ранне,
другая часточка — сонце праведненьке,
третяя часточка — ясен місяченько,
четверта часточка — дрібен дощик сіє.

Світаннячко каже:

— Нема понад мене,
як я засвітаю — весь мир утішаю.

А сонечко каже:

— Нема понад мене:
ой-бо як я зйду в неділю раненько,
обігрую же я та гори й долини,
гори та й долини, та й всі полонини,
усі лляні дзвони, та в церквах престоли.

Місяченько каже:

— Нема понад мене:
ой-бо як я зйду темненької ночі,
обсвічу же я військо у залозі,
військо у залозі, гості у дорозі,
та всю звірку в лісі, та всю птицю в стрісі.

Дрібен дощик каже:

— Нема понад мене:
ай бо як я спаду та три рази в маю,
мною радується жито і пшениця,
жито та й пшениця, всякая пашниця.

УКРАЇНСЬКА ЗАГАДКА ПРО ЧАС

Дуб-дуб довговік,
на ньому дванадцять гіллів,
на кожній гілці по чотири гнізда,
а у кожному гнізді по сім яєць,
і кожному ім'я є.

ПОХОДЖЕННЯ НЕБА І ЗЕМЛІ

Давньокитайський міф

Колись давно, як ще не було ні неба, ні землі, було собі велетенське яйце, що плавало посеред Нічого. У тому яйці багато тисяч літ спав велетень Паньгу. Він важко дихав і помалу ріс.

Минуло аж вісімнадцять тисяч років, поки велетень Паньгу нарешті прокинувся. Він так виріс, що йому стало тісно в яйці. Розглянувшись довкола, Паньгу не побачив нічого: довкола були тільки морок і тиша.

Довго сумував і роздумував Паньгу, але врешті намацав біля себе сокиру, яку хтось поклав поряд із велетнем. Хтось, хто знав, для чого те яйце і народжений велет, що має бути далі та як діяти велету.

Схопив Паньгу сокиру, ударив по шкаралущі яйця — і воно вмить розколося. Усе легке, що було всередині, тут же піднялося вгору, а все важке опустилося вниз.

Так утворилися небо і земля. А Паньгу став поміж ними і своєю головою підпер небо.

Щодня Паньгу трішки підростав — і небо піднімалося вище на три кілометри.

Минуло ще вісімнадцять тисяч літ — небо піднялося високо, земля збільшилася і потовщала, а тіло Паньгу виросло до небачених розмірів. Так стояв велетень між небом і землею, не даючи їм знову злитися і перетворитися в хаос, як це було у яйці.

Пройшло дуже багато часу — і врешті земля стала такою великою і твердою, а небо таким високим і далеким, що вони уже не могли злитися і стати нічим.

А Паньгу тримав небо так довго, що й не помітив, як його тіло налилося втомою. Як усе живе, що має свій початок і кінець, тіло Паньгу врешті упало на землю і померло.

Зітхання, що вирвалося востаннє з уст Паньгу, перетворилося у вітер і хмари, голос його став громом, ліве око засяяло сонцем на небі, а праве стало місяцем. Руки та ноги, розкинувшись на землі, утворили чотири сторони світу, а також породили п'ять

найбільших гір. Кров Паньгу розтеклася по землі ріками, його жили стали дорогами, а плоть велета стала живильним ґрунтом для рослин і дерев, що виростили з його волосся. Те, що залишилося від осяйної шкіри Паньку, стало зоряним небом, а зуби та кості його пішли у землю і перетворилися в дорогоцінні метали, перли та самоцвіти. А піт з його тіла перетворився на дощ і росу.

Так віддав себе Паньгу землі і небу, аби стали вони джерелом життя і краси, аби світ ніколи не повертався в хаос, а ріс і видозмінювався.

Що тобі сподобалося у давньокитайському міфі?

Чи можеш ти придумати власну казку про велета, що підпирає небо своїми плечима?

До речі, в давнину на наших землях, у Греції та в інших давніх краях велетів, які підпирають небо, ще називали атлантами. Коли пройдеши вулицями старовинного міста Львова, то побачиши їхні скульптурні зображення: львівські атланти тримають на своїх плечах балкони та дахи будинків.

ВЕЛИКИЙ ПТАХ, ЩО НАРОДИВ СВІТ

З єгипетської міфології

Єгиптяни багатьох своїх богів — творців світу — уявляли схожими на птахів. На великому престолі всіх богів сидів бог-батько — Птах-Нун, що створив зі своїх думок бога Атума, а поряд із ним — Птах-Наунет: мати, що народила Атума. Атум сотворив дев'ять богів, які дали імена всім речам. Ці дев'ять богів створили зір очей, слух вух, дихання носа, щоб вони передавали все серцю, бо від нього виходить всіляке знання, а мова відгукується на те, що задумане серцем.

Великий і могутній бог Птах передав власну силу всім богам через своє серце і мову. І увійшов бог Птах через серце і мову у тіла всіх богів та людей, всіх тварин і всього сотвореного, бо все задумане ним виконується за бажанням його.

Саме так народилось дев'ять богів, і кожне божественне слово виникло із того, що задумало серце і сказала мова.

І було сказано про Птаха: «Той, хто створив усе суще і всіх богів».

І співали йому гімни: «Ти прогнав морок і небуття промінням своїх очей, що пливуть, наче човни, по небу. Очі твої рухаються вдень і вночі, твоє праве око — сонце, твоє ліве око — місяць».

Чи звернув ти увагу, що все найважливіше у світі було створене завдяки мові?

Що схожого ти помітив з давньокитайським міфом?

ЯК З'ЯВИЛАСЯ ЗЕМЛЯ

Із розповідей індіанців-гуронів

Спочатку не було нічого, окрім води. Тільки широке-широке море простягалось на всі чотири сторони світу. Його єдиними мешканцями були тварини, що жили на воді, під водою чи літали у повітрі.

Одного дня із неба упала прекрасна жінка. Дві полярні птиці гагари пролітали неподалік, побачили вони жінку і підхопили її. Але ноша була занадто важка для двох маленьких гагар. Злякалися птиці, що не втримають вони дорогоцінну ношу, упустять в море — і вона потоне.

Голосно закликали гагари на допомогу. На пташиний клич обізвалося все живе. Стали радитися, як врятувати небожительку.

Велика Морська Черепаха сказала:

— Опустіть її на мою спину. Нікуди вона з моєї спini не впаде.

Гагари так і зробили.

Потім рада звірів стала радитись, як бути далі. Мудра Морська Черепаха сказала, що жінці для життя необхідна земля.

Усі звірі по черзі стали пірнати на морське дно, але ніхто до нього так і не досягнув. Останньою пірнула Жаба.

Пройшло дуже багато часу, поки Жаба з'явилася на поверхні вод і принесла жменьку землі. Цю землю вона віддала жінці. А жінка розсипала її по спині Черепахи та розрівняла землю.

Так виникла суша.

Із часом на цій суші зазеленіла трава, вирости дерева, потекли ріки.

Жінка народила дітей. І діти почали жити на розквітлій землі.
А земля і досі тримається на спині Великої Черепахи.

Як ти назвеш цю оповідку: міфом, казкою, легендою чи переказом?

Що в ній, на твою думку, є правдивим, а що — вигаданим?

СТАРОДАВНЯ АСТРОНОМІЯ

Людині завжди було цікаво, як влаштований світ, у якому вона живе. Піднімаючи голову, вона бачила таємничий зоряний намет і, звичайно ж, намагалася уявити собі, що таке зірки, Місяць, Сонце...

Звідки взялися небесні світила і наша Земля?

Відповіді на ці питання довелося шукати тисячі років.

А починалося дослідження космосу так. Наші далекі предки стали помічати, що прихід тепла або холоду, дозрівання плодів і в'янення природи, розливи річок і посуха пов'язані з положенням на небі Сонця та деяких яскравих зірок.

Першими наукові відкриття в астрономії зробили жерці Вавилону. Вони навчилися передбачати появу деяких небесних об'єктів. Стародавні єгиптяни вміли віщувати затемнення. А вчені Стародавнього Китаю першими виявили плями на Сонці та склали перший зоряний каталог. До нього увійшло 800 найяскравіших зірок.

Знання про положення на небі Сонця, планет і яскравих зірок із глибокої давнини використовувалися людьми для передбачування погоди. Це було важливо для землеробства. Перші наукові відкриття в галузі астрономії були зроблені понад 4 500 років тому!

Із книги «Найцікавіше про космос»

Я НАРОДИВСЯ ДЛЯ СВІТУ

МАМИНЕ СЛОВО

Я в світ прийшов із маминого слова,
пробився, наче із яйця, пташа.
Та наді мною шкаралуца нова —
і в ній тепер живе моя душа.

То — космосу яйце. Я бачу в ньому
вогненні тріщини, коли заграє грім,
та не дійду ніколи до пролому,
що міг би стати виходом моїм.

Вертаюся до рідного порога,
будую над собою укриття...
Від матері до матері дорога —
це просто називається — життя!

Дмитро Павличко

МАМІ СТВОРИЛА ЛЮДИНУ

Із шумерської міфології

Зібралися всі боги неба і землі та вирішили, що настав час з'явитися комусь, хто буде порядкувати у народженому світі. Покликали богиню, Повивальницю Божу, наймудрішу Мамі.

— О прамати, творителько люду! Сотвори людину, хай наш тягар вона носить!

Мамі своєю слиною замісила глину, в яку боги додали своєї крові, а наймудріший із богів вклав свій розум.

— Я звільнила вас усіх від праці, ваші кошики віддала людині, — сказала вона богам.

— Перше Матір'ю тебе ми звали, тепер ім'я твоє — Володарка Божа! — радісно сказали боги.

Тоді рушили боги до оселі долі, де зібралися всі богині народжень. Богиня Мамі почала мовити заклинання, а тоді взяла

по сім шматків глини — і створила сім чоловіків та сім жінок.
І кожному дала його долю.

Так почався рід людський.

СВІТ — ЦЕ СПРАВЖНІСІНЬКЕ ДИВО

Золото сонця — у клена,
посмішка неба — у квітів.
Світ народився для мене,
я народився для світу!

Все мені радість дарує,
все мене гріє й навчає.
Серце щасливо мандрує
зоряним небом безкраїм.

Може, колись я зумію
зірку незнану відкрити,
може, здійсю свою мрію —
зможу на Місяць злетіти?

Світ — це справжнісіньке диво,
і не лише для героїв.
Може, насправді важливо
вирости справжнім собою.

Просто любити ці клени,
вміти усьому радіти,
світ пробудився для мене,
я пробудився для світу!

Марія Чумарна

ЛЕГЕНДИ І ПЕРЕКАЗИ

Колись давно, як на землі людей ще було мало, на Аравійському півострові жили кочові племена арабів — бедуїни, тобто степовики. У цих вмілих вершників кожна маленька дитина від

народження кочувала разом із батьками. За час довгих переходів малеча слухала легенди та перекази бедуїнів. Чи не найпопулярнішою була легенда про походження Землі. Цю легенду розповідали тоді й у Єгипті, і в далекому Китаї — у всіх краях, де люди задумувалися про вічну змінність життя у Всесвіті.

ПРО ФЕНІКСА

Бедуїнська легенда

— У той час, — розповідали старі бедуїни, — коли ще не було на світі білому нічого, літав у царстві тьми великий птах Фенікс. Птах був надзвичайно великий — у кілька разів більший від нашої Землі. Жовтогарячий Фенікс давно вилетів із гігантського гнізда — Всесвіту — і шукав хорошого місця для розведення потомства. Упродовж кількох мільйонів років сонячний птах Фенікс літав Всесвітом і не знаходив доброго місця.

У просторі Всесвіту все ще було вільне — і можна було зупинитись, де завгодно. Але птах шукав для свого потомства зручної, не надто світлої і не надто темної домівки. А ще Феніксу хотілось, аби його нащадки не потерпали від космічних вітрів, хижаків та недоброго ока.

Нарешті таке місце знайшлося. Фенікс зупинився і повис у просторі. Так величезний птах сидів доти, поки висидів гігантське яйце. Щасливим повернувся він у своє старе, добре насиджене гніздо і звідти кожної днини стежив за дітьми. А яйце вже позбулося первісної шкаралупи. Гарячий жовток постійно кипів. Від нього нагрівалась поверхня величезного яйця і теж безперестанку булькотіла.

Минали роки, століття і тисячоліття. Поступово верхній шар яйця затверднув — і утворилася тверда поверхня нашої Землі. А там, де було більше води, — постали моря й океани.

Легенду цю бедуїни зберегли донині. Фенікс — Сонце — і далі пильно стежить за своїм яйцем — Землею. А жовток у середині яйця-Землі й зараз гарячий, і сьогодні він вирує та кипить.